

Tefania - Comentarii William Kelly

Tefania 1

La Tefania, ca si la Habacuc, vom gasi unele asemanari cu Ieremia, si aceasta nu numai deoarece ambii spun despre vrajmasul caldeean, ci si pentru ca ambii prezinta binecuvantarile pregatite pentru Israel si Ierusalim atunci cand judecatile lui Yahve vor fi fost executate asupra natiunilor. Intre acesti doi profeti mici exista totusi marea diferenta ca Tefania vorbeste despre gloria lui Dumnezeu mai mult privita ca manifestata in mod exterior, in timp ce Habacuc zaboveste mai mult asupra exercitiilor de inima prin care Dumnezeu gaseste necesar sa il treaca pe evreu atat in prezent cat si in viitor. Astfel, cei doi profeti mici se ocupa, fiecare in parte, de un aspect deosebit pe care il trateaza profetul din Anatot. Profetia lui Ieremia abunda in exercitii launtrice, iar in aceasta privinta Habacuc se aseamana cu el: vedem durerea lui si auzim cum se plange si lamenteaza inaintea lui Yahve atunci cand vede ca raului ii este ingaduit sa domine. Pe de alta parte, el ne arata executarea judecatii divine care ii va pune deoparte pe cei mandri dintre natiuni si vor aduce poporul lui Dumnezeu in pozitia care se cuvine, pentru ca, fiind smeriti cu inima, ei sa fie inaltati in mod vizibil. Tefania prezinta ultimul aspect, pe cand Habacuc pe cel de mai inainte. Ierusalimul este in prim-plan, dar este in legatura cu judecata generala a natiunilor, de relele carora evreii nu s-au despartit deloc. Nu sunt mentionate explicit puterile apostate din ziua din urma. Nu este numit Antihristul, nici Mesia, ci este mentionat numai Yahve, Dumnezeul lui Israel.

„Cuvantul lui Yahve, care a fost catre Tefania, fiul lui Cusi, fiul lui Ghedalia, fiul lui Amaria, fiul lui Ezechia, in zilele lui Iosia, fiul lui Amon, imparatul lui Iuda“. Astfel avem o relatare clara a lui Tefania si date privind timpul in care a scris. Prezinta destul de multa importanta faptul ca au fost ridicati profeti in timpul lui Iosia si dupa aceea. Ieremia a fost cel din urma dintre cei trei pe care i-am mentionat. Importantia morala a profetiilor lor era ca nu trebuia ca, in timpul lui Iosia, cineva sa se lase inelat de cele vazute, de reforma partiala care se putea observa in timpul acelui imparat evlavios. Nimic nu poate fi mai amagitor decat un val de binecuvantare care vine peste o natiune care s-a indepartat de la dreptate atat de mult ca evreii in acele zile. Evlavia deosebita a lui Iosia, zelul remarcabil cu care a tratat dur orice profana numele lui Yahve si mai ales modul in care inima lui s-a supus inaintea cuvantului lui Dumnezeu - toate aceste caracteristici ale sale – nu au indreptat nicidecum starea natiunii. Fara doar si poate, ca intotdeauna, au fost sperante de mai bine de care s-au bucurat cei mai buni de pe pamant, dar tocmai de aceea era extrem de important in gandul lui Dumnezeu sa faca cunoscuta adevarata stare a lucrurilor pentru ca nimeni, chiar fiind amagit pe moment, sa nu fie grav dezamagit in final. Se cuvine sa apreciem din toata inima orice binecuvantare pe care o da Dumnezeu si nu sa avem un duh pasiv si insensibil.

Pe de alta parte, nu este intelept sa asteptam mai mult decat ca, prin harul lui Dumnezeu, sa fie unele impliniri pariale si ceva bine pentru anumite persoane. Binecuvantarea data, care este un mare motiv de multumire pentru suflet si un motiv pentru a lauda indurarea Lui, pentru aceia care o resping are ca efect aceea de a-i aduce intr-o stare mult mai rea decat aceea in care erau inainte.

Binecuvantarea nu face decat sa accelereze lunecarea la vale a masei poporului conducand la un faliment si mai profund. Si vedem ca a fost numai un scurt interval de timp de la scurta izbucnire de efort evlavios a lui Iosia pentru gloria lui Dumnezeu pana la relele care au urmat aducand judecata insuportabila a lui Dumnezeu asupra poporului vinovat. Tefania a fost unul dintre cei care au vorbit in numele lui Yahve in acele timpuri promitatoare, dar el isi incepe mesajul astfel: „Voi sterge cu desavarsire totul de pe fata pamantului, zice Yahve“.

Nu am nici o indoiala ca perioade asemenea celei al lui Iosia corespund, mai mult sau mai putin, unor treziri religioase sau trezirilor din zilele noastre sau din alte perioade sub evanghelie. Si sigur ca este solemn sentimentul ca, desi sunt binecuvantari pe care le primesc, ici si acolo, sufletele, rezultatul general este doar cresterea responsabilitatii celor care nu profita de marturia pe care o da Dumnezeu. Putem sa-l multumim pentru roadele harului Sau, dar nu trebuie sa uitam ca ele par a fi numai pe fondul unei judecati care va avea consecintele cele mai grave pentru cei care au dispretuit harul.

In acelasi timp, cred ca exista o mare asemanare cu felul in care a lucrat Dumnezeu prin Reforma. O trezire este in principal o lucrare de trezire a pacatosilor, in timp ce aceasta a fost o rechemare adresata poporului lui Dumnezeu pentru a se separa de idolatrie si a-si ocupa pozitia cuvenita. Fara-ndoiala, au fost pacatosi care au fost treziti, dar a fost o chemare puternica adresata poporului lui Dumnezeu in general pentru a asculta cuvantul lui Dumnezeu in loc sa se complaca in decadere si dezonoare. Nu intotdeauna este asa. Aflam despre efecte locale de acest fel. De exemplu despre trezirea pe care Dumnezeu a lucrat-o prin Jonathan Edwards si prin altii din vremea lui in regiunile lor din America. Miscarea Whitfield-Wesley a lucrat o mare trezire printre pacatosi, dar a nu a avut mari efecte in ceea ce priveste starea generala a poporului crestin. Ambele miscari, cu tot zelul lor, au manifestat prea multa ignoranta cu privire la caile lui Dumnezeu pentru a putea ajuta in mod semnificativ biserica lui Dumnezeu. Nu trebuie sa spun prea multe despre trezirea relativ recenta din Irlanda de Nord, care s-a raspandit in diferite parti ale lumii, dar pare clar ca, indiferent cata bunatate manifesta Dumnezeu lucrand o trezire, aceasta este o manifestare exceptionala a harului, dar, in general, este o mustrare a rautatii omului in ziua lui si o condamnare de catre Dumnezeu a rutinei maselor care consimt sa continue pe aceeasi cale. Dar efectul nesocotirii unor asemenea chemari din partea Lui, nu numai la altii, ci chiar la cei care au avut parte de trezire si s-au bucurat de binecuvantarea lui Dumnezeu, ii lasa, de regula, mai rau decat fusesera inainte. Aceasta pare sa fi fost istoria dintotdeauna a unor asemenea miscari.

Stiu ca unii cred ca intr-o mare parte din crestinatate a avut loc o schimbare vizibila deoarece trezirea din Irlanda de Nord si America, dintre 1857 si 1860, mai ales prin desfasurarea ei, prin faptul ca multi predicatori au iesit afara din clerul diferitelor denominatiuni oficiale. Dar sunt inclinat sa atribui impulsul dat predicatorilor laici unei marturii mult diferite, cu toate ca se poate ca zbuciumul sufletelor trezite in acel timp sa fi capatat o forma mai practica. Si aceasta continua. Elanul predicarii libere nu pare sa se fi epuizat, cel putin in ceea ce se vede. Uneori s-a pus intrebarea daca aceasta va continua pana spre sfarsitul vremii si cat de departe va merge. Cel mai rau semn general, chiar in evanghelizarea care continua, este o mare ostilitate impotriva adevarurilor care condamna eul. Cei care face aceasta nu pot decat sa sprijine laodiceanismul crestinatatiei din aceste zile. Optiunile arbitrare vor fi o cursa tot mai periculoasa, iar contributia cea mai sistematica la aceasta o vor avea

cei care s-ar cuveni sa stie mai bine, dar sunt mult mai ra tocmai deoarece indurarea lui Dumnezeu le-a aratat calea de eliberare de traditionalismul sec. Ce intoarcere nerecunoscatoare a inimii fata de care s-a manifestat o asemenea bunatate a lui Dumnezeu! Ce grava este sa abuzezi de har pentru a nesocoti ceea ce I se cuvine lui Hristos si adevarului si sfinteniei lui Dumnezeu, care ne cheama la o lepadare de sine si la separarea de lume pentru numele Sau. Pana acum nu s-ar putea spune ca acesta a fost efectul miscarii, dar oare nu va fi asa odata cu trecerea timpului? Oricum, o raspandire a adevarului care nu are ca efect acela de a lepada caracterul lumesc si a separa pentru Hristos, abandonand formele care nu tin seama de Duhul Sfant, trebuie, in cele din urma, sa conduca la o apostazie mai mult sau mai putin declarata. De fapt, dupa cum putem vedea, totul se misca in ace directie.

Ar fi greu sa spui ce anume nu tinde, intr-un fel sau altul, sa scada autoritatea pe care o are in mintea oamenilor adevarul divin. De pilda, Consiliul Ecumenic. Promulgarea unor decrete absurde cu privire la infailibilitatea Papei va duce, fara-ndoiala, la intarirea partidei superstitioase, la ingamfarea inimii lor si la orbire. Pe de alta parte va fi reactia celor care dispretuiesc superstitiile si le iau in deradere, cunoscand cine si ce sunt cei care vin cu asemenea pretentii enorme si ca pretentia de a detine adevarul lui Dumnezeu este cea mai mare impostura menita sa justifice lucrarea unui grup de preoti ambitiosi care urmaresc propria lor glorie si pervertesc in cel mai flagrant mod cuvantul lui Dumnezeu in asa fel incat sa insele pe cat mai multi, deoarece ei spun multe lucruri care sunt, indiscutabil, adevarate si bune. Ei vorbesc despre biserica de parca aceasta ar fi o realitate in sistemul romano-catolic si deplang scandaloasa mandrie si irreverenta stiintei moderne care se pune contra lui Dumnezeu, astfel incat exista o imensa inselaciune a nedreptatii in ei, care vor pieri. Astfel, din toate partile se vede ceea ce duce, fie in mod direct, fie indirect, la abandonarea revelatiei divine si in special a crestinismului, ceea ce este apostazie.

Domnul spune apoi prin Tefania despre distrugerea care va veni, nu numai pronuntand o sentinta generala, ci descriind in amanunt caracteristicile specifice. „Voi nimici pe om si pe animal; voi nimici pasarile cerurilor si pestii marii, si pietrele de poticnire impreuna cu cei rai; si voi nimici omenirea de pe fata pamantului, zice Yahve“. Desavarsirea distrugerii va arata ca este mana lui Yahve, pentru ca, altfel, de ce sa fie nimicite si animalele ca si omul? De ce sa fie nimicite si pasarile cerurilor si pestii marii? Dar cauza o constituie pietrele de poticnire (sau idolii) celor rai, care vor pieri cu totii impreuna. Asa se face ca sentinta raspicata a lui Yahve se incheie cu nimicirea omului din tara (sau de pe fata pamantului). Judecata va fi universala.

Dar aceasta nu este totul, ci: „Imi voi intinde mana asupra lui Iuda si asupra tuturor locuitorilor Ierusalimului; si voi nimici din locul acesta ramasita lui Baal si numele chemarimilor [N. a.) *Eru preoti ai idolilor, care mai sunt mentionati numai in 2 Imparati 23.5 si Osea 10.5. Genesius presupune ca numele lor provenea de la vesmintele lor preotesti negre*] impreuna cu preotii“. Ceea ce facea ca acea idolatrie sa fie extrem de ofensatoare era faptul ca idolii natiunilor erau asociati cu Yahve. A fi suta la suta idolatru nu este atat de rau ca a avea cunostinta despre Dumnezeu cel adevarat si a-l pune pe El la acelasi nivel cu dumnezeii falsi. Aceasta este ofensa adusa lui Dumnezeu care este in mod special descrisa aici: „si pe cei care se inchina inaintea ostirii cerurilor pe acoperisuri si pe cei care se inchina lui Yahve, care jura pe El si jura si pe Malcam“. Si, cu siguranta, putem aplica acest principiu si in zilele noastre, dupa cum am spus despre trezirile ca aceea de sub domnia lui Iosia si

despre semnificatia lor in legatura cu criza viitoare a crestinatatii, similara cu criza lui Iuda. Aceasta confuzie caracterizeaza in mod remarcabil ambele epoci. „Si pe cei care se intorc de la a-L urma pe Yahve si nu-L cauta pe Domnul, nici nu intreaba de El“. Se poate sa fie doua categorii destul de diferite: pe de-o parte cei care Il recunosc pe Yahve intr-o oarece masura, dar care L-au parasit nesocotindu-L si ofensandu-L si, pe de alta parte, cei care niciodata, nici macar in mod formal, nu s-au interesat de El si nu le-a pasat deloc de El. Urmeaza apoi avertismentul: „Taci inaintea lui Yahve, Domnul! Pentru ca ziua lui Yahve este aproape, pentru ca Yahve a pregatit o jertfa, Si-a sfintit oaspetii Si va fi asa: in ziua jertfei lui Yahve voi pedepsi pe capetenii si pe fiii imparatului si pe toti cati se imbraca in haine straine“. El va incepe cu aceia care au cea mai mare responsabilitate.

„Si in ziua aceea voi pedepsi pe toti cati sar pragul, care umplu casele stapanilor lor cu violenta si inselaciune. Si in ziua aceea, zice Yahve, va fi zgomotul unui strigat de la Poarta Pestilor si un urlet din Misne si un trosnet mare dinspre dealuri“. Va fi o consternare universala si pedeapsa lui Dumnezeu peste toti. „Urlati, locuitori din Mactes, pentru ca tot poporul Canaanului este distrus; toti cei incarcati cu argint sunt nimiciti. Si va fi asa: in timpul acela voi cerceta Ierusalimul cu lampi“. Pedeapsa va fi nu numai asupra celor care manifesta in mod vizibil violenta, ci nimeni nu va scapa, indiferent de categorie sau clasa sociala. Ei „zic in inima lor: «Domnul nu va face bine, nici nu va face rau»“. Este spiritul saducheilor inainte de aparitia saducheilor. „Si averea lor va fi de prada si casele lor o pustietate; si vor construi case si nu le vor locui si vor planta vii si nu vor bea vinul lor“, adica vor fi loviti exact in temeiul necredintei lor. „Ziua cea mare a lui Yahve este aproape, este aproape si se grabeste foarte mult. Este glasul zilei lui Yahve“. Ei au negat toate acestea si au spus ca Yahve nu va face nici bine nici rau ci ca este un Dumnezeu care o ia usor, cum faceau si ei. „Este glasul zilei lui Yahve: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de manie, o zi de necaz si de stramtorare, o zi de ruina si de pustiire, o zi de intuneric si de intunecime, o zi de nor si de negura deasa“.

Este foarte important ca noi sa marturisim despre „ziua aceea“, nu numai despre venirea Domnului, ci despre ziua Lui. Desi, fara-ndoiala, venirea Domnului este scumpa inimii noastre, fiind speranta noastra cereasca, se poate sa nu fim tocmai dornici sa privim in fata realitatea solemnă a zilei lui Yahve. Cine cunoaste adevaruri inalte dar are o practica la pamant nu poate da niciodata o marturie cinstita despre ziua lui Yahve si atunci aceasta zi nu poate avea in slujirea lui acel loc pe care il are in cuvantul lui Dumnezeu. Inima nu va fi multumita daca speranta noastra este inlocuita cu ceea ce priveste lumea in aplicarea sentintei judecatoresti de extirpare a raului din lume; aceasta nu va fi niciodata suficient pentru a intretine viata deoarece nu este hrana potrivita pentru suflet. Cu toate acestea, este un adevar solemn si necesar pe care trebuie sa il avem in vedere si pe care sa il aratam si tuturor celorlalti. Daca am tine la adevar cu o inima exersata in har, atunci nu numai ca am fi intr-o asteptare fericita a venirii lui Hristos, ci nu ne-am permite sa avem nimic despre care stim ca nu corespunde cu gandurile Lui si care ar atrage judecata Lui. Aceasta auto-amagire o intalnim mereu la crestinii care traiesc lumeste, stil de viata care ii face sa spuna ca inima lor nu se preocupa cu nimic din toate aceste evenimente.

Se poate sa fie cazuri in care putem intelege ca este o incredere smerita si sunt sentimente sincere, cum ar fi in cazul unei sotii sau al unui copil care are responsabilitatea de a asculta. Sa presupunem ca o asemenea persoana se afla in palatul unui crestin lumesc de rang inalt: atunci este clar ca

cineva care se afla sub autoritatea unei asemenea persoane nu poate porni o cruciada impotriva mobilei luxoase, a trasurilor sau a stilului general de viata caracteristic unei case mari. Cu toate acestea, un copil crestin ar trebui sa caute, fiind personal un nazireu, sa se abtina de la demonstratiile ostentative ale luxului. Aceasta nu l-ar impiedica sa fie in mod hotarat de partea a ceea ce este dispretuit si respins ori de cate ori se iveste o ocazie. Si acum, ca intotdeauna, credinta sufera necazurile poporului lui Dumnezeu si, in special, separandu-se de lume, se identifica cu ceea ce este batjocorit si urat. Dar este extrem de foarte bine cand, in afara de fidelitate fata de Domnul, cineva vede un suflet bland si smerit onorandu-si in mod clar tatal si mama, indatorire de la care Hristos nu absolve nicidecum pe cineva. In acelasi timp insa, trebuie sa se arate continuu ca inima este cu Hristos, care este comoara ei din cer. Daca vin avutii, un asemenea suflet va sti cum sa se foloseasca de ele pentru a da marturie nu manifestand un spirit lumesc sfant, ceea ce nu este posibil, ci o dand marturie pentru Cel care a suferit pe cruce, prin care el este rastignit fata de lume si lumea fata de el. Iubirea aratarii lui Hristos il intereseaza pe calator pe calea lui, desi numai iubirea lui Hristos il face pe cineva sa fie calator. Dar este rau cand cineva persista intr-o practica a unor lucruri care Il intristeaza pe Domnul si face aceasta spunand ca El va pune totul in ordine in ziua Lui.

Nici nu trebuie sa avem indoieli ca in ziua Domnului va fi ceva care va raspunde la caile pe care le-am avut pe pamant: pierdere in cazul infidelitatii si recompensa pentru slujbele implinite pentru numele Lui. Dar cred ca din Noul Testament rezulta ca, pentru noi, aceasta zi se numeste ziua lui Hristos, ceea ce reprezinta o deosebire fata de ziua lui Yahve. Sigur ca Hristos este Yahve, dar aceasta exprimare, cum o gasim in Apocalipsa, prezinta un gand diferit. Si este remarcabil faptul ca Tefania – asa este utilizarea comparativa a termenului – nu Il vedem deloc pe Yahve prezentat ca fiind Hristos, ci intalnim numai numele Yahve. De aceea este mai mult aspectul judiciar. Daca si „ziua lui Hristos“ poate fi privita sub aspectul judiciar, totusi chiar si sub acest aspect are aplicatii suplimentare bazate pe ceea ce a venit prin Hristos. „Ziua lui Hristos“ este acel aspect al „zilei Domnului“ in care cei care au trait, au umblat si au suferit in har isi vor primi partea care le-a fost rezervata de Stapanul lor. De aceea apostolul Pavel spune multe despre „ziua lui Hristos“ in Epistola catre filipeni. Acolo avem rezultatele slujirii si suferintei prin identificarea in prezent cu Hristos.

In versiunea noastra pentru Epistola a doua catre tesaloniceni (2 Tes. 2.2) este o dubla greseala a prezenta eroarea care era raspandita printre sfinti ca „ziua lui Hristos este aproape [*N. tr.*] *Asa este in KJV, Darby: „ziua Domnului este prezenta“, Segond ca si Darby, la fel si NASB si NIV*“. Daca invatatorii falsi ar fi spus asa, atunci ei nu ar fi ratacit, dar ei isi asumau autoritatea apostolului si a Duhului pentru a sustine ca ziua Domnului venise deja, ca era „prezenta“ - si nu doar aproape -, dupa cum dintr-o alta epistola aflam despre unii care afirmau ca invierea avusese deja loc. Astfel, ei voiau sa spuna ca ziua venise deja. Fara-ndoiala, ei aveau o imagine simbolica in legatura cu ziua Domnului, probabil destul de asemanatoare cu aceea pe care o are in zilele noastre crestinatatea in general. Desi pare ciudat, destul de multi teologi sustin ca in prima inviere sunt cuprinsi cei botezati si ca in toata era crestina noi imparatim cu Hristos! Iar cei o mie de ani sunt, desigur, interpretati, intr-un mod la fel de vag, ca fiind o perioada nedefinita. Diferenta esentiala este ca sfintii de la Tesalonic aveau cunostinte mai bine intemeiate decat cei care au acum asemenea ganduri. Ei vedeau ziua Domnului ca o zi de intuneric si de necaz si, simtind ca asupra lor veneau mari necazuri (c. 1 Tes. 3.3-5), erau inclinati sa creada ca trebuie ca era macar inceputul zilei Domnului. Fiind

persecutati, ei gandeau ca ziua Domnului venise deja, dar insasi eroarea lor arata ca ei erau atat de dominati de venirea Domnului incat, din cauza lipsei de cunostinta, ei erau expusi la aceasta amagire. De observat insa ca, in cazul lor, era speranta inflacarata si nu groaza, deoarece, cand veneau necazurile, ei gandeau ca ziua Domnului venise deja asupra lor. Lor trebuia sa li se aminteasca de speranta ca sfintii vor fi luati cu totii la Domnul pentru ca apoi sa vina impreuna cu El in acea zi. Asa ii corecteaza apostolul, nu anuland speranta (cum fac cei mai multi in zilele noastre), ci facand deosebirea intre venirea Domnului si ziua Domnului, pe care putini par sa o inteleaga. Deoarece acea zi nu poate veni inainte ca raul sa fie copt, pentru ca numai atunci el va fi nimic.

Astfel, „ziua aceea“, „ziua lui Hristos“, va avea un aspect special pentru cei care sunt acum crestini, care vor fi cu El in glorie in cer. Ceea ce il priveste in special pe crestin este „ziua lui Hristos“. In scripturi, „ziua lui Yahve“ este, invariabil, aceea care judeca lumea, oamenii in viata si lucrarile lor pe pamant si, in cele din urma, elementele universului insusii, aceasta avand loc la sfarsitul zilei Sale si nu la inceput, dupa cum putem intelege comparand mai multe scripturi. „Ziua cea mare a lui Yahve este aproape, este aproape si se grabeste foarte mult. Este glasul zilei lui Yahve: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de manie, o zi de necaz si de stramtorare, o zi de ruina si de pustiire, o zi de intuneric si de intunecime, o zi de nor si de negura deasa, o zi de trambita si de alarma, impotriva cetatilor intarite si impotriva turnurilor inalte. Si voi aduce stramtorare peste oameni si vor umbla ca orbii, pentru ca au pacatuit impotriva lui Yahve; si sangele lor va fi varsat ca tarana, si carnea lor ca gunoiul. Argintul lor si aurul lor nu-i vor putea scapa in ziua maniei Domnului; ci toata tara va fi mistuita de focul geloziei Lui, pentru ca va aduce un sfarsit deplin, da, un sfarsit naprasnic tuturor locuitorilor tarii“. Nu se poate spune mai clar. Este cert ca este judecata asupra lumii locuite. „Ziua lui Hristos“ are si ea un sens de a face discriminare, iar aceasta este in legatura cu rasplatirea sfintilor care vor fi lucrat pentru Domnul si vor fi suferit pana la acea zi. Atunci ei vor fi rasplatiti. Se poate ca acest aspect sa fi fost trecut cu vederea, dar ce anume nu a fost scapat din vedere? Oameni eminenti, din dorinta de a sublinia importanta harului in rascumparare si indreptarea prin credinta au omis, ici si acolo, sa lase loc pentru un alt principiu la fel de clar. Apostolul Pavel, daca este sa cercetam, prin Duhul, ne-ar tine si cu o inima larga si ne-ar si pazi de a confunda lucrarile care difera. El este cel care insista ca „prin har suntem mantuiti“ (v. Efes. 2.8) si ca „noi toti trebuie sa fim aratati inaintea scaunului de judecata al lui Hristos, pentru ca fiecare sa primeasca cele facute in trup, potrivit cu cele ce a facut“ (2 Cor. 5.10). Nu numai ca Dumnezeu va fi indreptatit prin aceea ca noi vom face bilantul potrivit cu Hristos, ci lucrarea si suferinta cu Hristos a celor care sunt ai Sai vor primi ca rasplata pozitia convenita si se vor arata, in final, in glorie in imparatie.

Apostolul avea aceasta certitudine si in temeiul acestui fapt aprecia toate cele din prezent. Vedeti 1 Cor. 4-7, 11 si 15 – daca este sa luam numai o epistola, iar aceasta nu este cea mai abundenta in exemple cum se intretese viitorul cu trairea in prezent. „Ziua aceea“ este si mai mult in gandurile lui pe masura ce el se apropie de sfarsitul lucrarilor sale, desi stim ca chiar de la inceput el a predicat imparatia. Admir cat de multe cuprinde Pavel si, de asemenea ceea ce este de admirat la oricine evita laxitatea morala si falsitatea avand capacitatea spirituala pentru a face acestea. Nu este potrivit ca un crestin sa fie ingust, dar cine oare nu poate vedea tendinte de a fi ingust intr-o privinta sau alta? Puteti fi siguri ca aceasta nu numai ca reprezinta slabiciune, ci chiar este un pericol indiferent unde s-ar manifesta. Oricum ar fi, consider ca pana si ingustimea daca este pentru adevarul lui

Dumnezeu este mult mai buna decat nesiguranta indiferenta si liberalismul prefacut in lucrurile divine, care sunt din ce in ce mai mult o cursa in aceste zile rele.

La apostol si in predicarea lui vedem contrariul acestor atitudini. Tocmai omul fata de care suntem cel mai profund indatorati pentru evanghelia harului lui Dumnezeu prezentata asa cum nu a mai facut-o nimeni sub acel aspect cere se numeste evanghelia gloriei lui Hristos, a predicat in acelasi timp, in mod cat se poate de hotarat, si imparatia lui Dumnezeu. Niciodata nu s-a temut de revolta celor ignoranti ca acesta ar fi un lucru inferior. Numai cei pripiti si cu mintea ingusta spun asa ceva, nefiind capabili sa cuprinda mai mult decat o singura idee si fiind dispusi sa fie plini numai de aceea. Dar apostolul prezinta o minunata largime si elasticitate, care acorda importanta cuvenita fiecarui mesaj al revelatiei lui Dumnezeu, care nu isi permite sa aleaga din scriptura ci ia si foloseste marturia lui Dumnezeu asa cum este data. Cred ca noi chiar reducem efectele adevarurilor redescoperite prin har cand ne permitem sa gandim ca in zilele noastre numai acest adevar sau acela este important. Binecuvantarea noastra are caracteristica speciala ca am ajuns la un loc larg - desi aceasta pozitie este dispretuita de necredincios - si ca nici un adevar nu este nepotrivit ci tot adevarul are valoare astazi. Sustin ca acesta este un aspect important pentru noi ca sa evitam ingustimea de a ne inchipui ca acele lucruri care au mai mare influenta asupra mintilor noastre ar avea o valoare deosebit de mare in raport cu altele.

Aceasta este o cursa de temut deoarece a condus la constituirea multor secte pornind de la cate o minte care si-a insusit, sau, mai curand a fost captivata, de o idee favorita sau chiar de un adevar favorit. Consider ca preferintele pentru cate un adevar constituie inclinatii sectare si ca adevarata binecuvantare pe care Dumnezeu ne-a dat-o in aceste zile nu sta atat in a ne insusi un adevar sau altul, pe care sa il consideram a fi mai important decat il socotesc altii a fi, ci in aceea ca inima este deschisa pentru a primi adevarul in toata intinderea lui si a primi adevarul legat de persoana lui Hristos ca fiind singurul mijloc de eliberare, daca prin har umblam in puterea Duhului evitand orice ingustime. De asemenea, vom descoperi ca aceasta este deosebit de important pentru sfintenia practica deoarece suntem atat de slabi incat am lua numai ceea ce ne place si ceea ce, la un moment dat, se potriveste caracterului, obiceiurilor, pozitiei, imprejurarilor si capacitatilor noastre, pe cand ceea ce dorim este sa detectam si sa judecam eul spre a fi salvati de dominatia lui. Este nevoie nu de ceea ce cruta intotdeauna carnea, ci de ceea ce da mortii madularele noastre pamantesti si de ceea ce, in iubirea divina, se potriveste nevoilor sufletelor din jurul nostru si, mai presus de orice, se potriveste gloriei Lui, care ne-a revelat nu numai o parte a gandurilor Sale, ci totul. Astfel, dupa cum bine s-a spus, particularitatea pozitiei pe care se cuvine sa o avem este tocmai universalitatea ei. Adica, nu numai o anumita parte sau faza a adevarului, indiferent cat de binecuvantata ar fi aceasta, ci adevarul in toata plenitudinea lui, asa cum este dat ne este mijlocul divin prin care suntem feriti de a ne forma imagini particulare si ne transmite largimea harului si adevarului lui Dumnezeu si caile lui pentru noi in lume. „Toate sunt ale voastre“. Orice, punand accent pe ceva specific, tinde sa constituie un partid scotand in evidenta o anumita persoana sau conceptiile cuiva ca centru pentru grupare este condamnat.

De aceea consider ca, in timp ce tinem cu tarie, de exemplu, speranta scumpa a gloriei lui Hristos si tot ce tine de descoperirea ei, si anume biserica in relatile si cu privilegiile ei ceresti, este important sa privim orice alt aspect la locul lui. Apoi, individul este important, dupa cum si trupul este important,

si, intr-un anumit sens, este chiar mai important. Dar, mai presus de orice, consider ca a-L avea pe Hristos inainte este mult mai important decat crestinul individual sau decat trupul. Si, intr-adevar, pentru ca atat sfintii in mod individual cat si trupul sa aiba toate beneficiile, trebuie mentinuta gloria lui Hristos, si aceasta in egala masura ca om inaltat in cer si ca persoana divina in plinatatea harului Sau pe pamant, dar fiind, in acelasi timp, si om in ascultare deplina, care niciodata nu a cautat sa-Si faca voia Lui si nu dori nimic altceva decat voia Tatalui care L-a trimis.

Cum am atins acest subiect, voi mai face o remarca spre a fi de folos celor care doresc sa cunoasca gandurile pe care ni le-a descoperit Dumnezeu, si anume ca o fraza este deseori inteleasa gresit desi sensul ei este extrem de clar. In 1 Ioan 1.1: „Ceea ce era de la inceput“ – nu se refera la Hristos in eternitate sau in cer, ci la El pe pamant: atat de gresit este principiul de a ne indrepta atentia spre ceea ce pare a fi cel mai apropiat obiect sau cel mai inalt punct de vedere. Realitatea este ca aceasta constituie o cursa deoarece lucrarea puternica a rascumpararii si pozitia pe care a ocupat-o Hristos pot fi privite prea mult sub aspectul consecintelor ei pentru noi. Exista pericolul ca tocmai ceea ce ne aduce binecuvantari atat de mari sa ajunga sa devina pentru noi mai important decat ceea ce L-a glorificat sub aspect moral pe Dumnezeu Tatal. Pentru a intelege acestea trebuie sa privim nu la locul nostru in cer si la privilegiile noastre ci la persoana lui Hristos si la lucrarea Lui in toata intinderea ei. In aceasta privinta, manifestarea lui Hristos pe pamant are cea mai mare importanta. Acesta este inceputul prezentei Sale si al caili Sale pe pamant. La inceputul Evangheliei dupa Ioan El este prezent inainte sa fi fost creat vreun lucru. Singurul Fiu care este in sanul Tatalui a spus despre El. Lucrarea pune temelia pentru asocierea cu El, dar manifestarea Lui pe pamant este inceputul revelatiei lui Dumnezeu in har. Urmeaza, la timpul potrivit, rascumpararea si unirea cu El in locurile ceresti si toate celelalte. Trebuie astfel sa lasam loc pentru tot adevarul. Daca cineva se ocupa numai cu un aspect al adevarului rezulta mult rau pentru sufletul lui si pentru ceilalti.

Aici s-ar potrivi cateva cuvinte cu privire la subiectul mentionat destul de des: diferenta dintre evanghelia harului si evanghelia gloriei. Evanghelia harului lui Dumnezeu este expresia cea mai cuprinzatoare, iar evanghelia gloriei lui Hristos este o parte a celei dintai. De aceea este gresit sa punem una in opozitie cu cealalta, desi putem face deosebirea intre ele si fiecare isi are rostul ei deoarece ambele sunt in cuvantul lui Dumnezeu. Ideea ca una dintre ele ar fi mai avansata decat cealalta este o gafa. Evanghelia harului lui Dumnezeu include si evanghelia gloriei lui Hristos, dar cuprinde mult mai multe aspecte. Ea cuprinde descoperirea rascumpararii, asa cum este, de pilda, in Epistola catre romani – ispasirea prin sangele Lui (v. Rom. 3.25) si cuprinde moartea si invierea Lui cu toate consecintele ei extrem de importante. Pe de alta parte, privind numai la evanghelia gloriei, toate aceste aspecte sunt omise, iar sufletele transportate de ceea ce este nou sunt in pericol sa socoteasca a fi putin important ceea ce este foarte profund, si aceasta chiar in mod neintentionat. Sa fim atenti sa nu cumva sa construim un sistem in loc sa ne supunem adevarului. Sigur ca o persoana evlavioasa ar construi un asemenea fara sa-si dea seama, dar faptul in sine este ceva grav.

Tefania 2

Daca primul capitol prezinta viitoare distrugere a Iudeei din cauza coruptiei poporului si a conducatorilor si grozaviile zilei Domnului care se va abate asupra traiului lor egoist si a lucrurilor

desarte in care se incredeau ei, in capitolul al doilea avem o chemare la pocainta. „Strangeti-va si adunati-va, natiune fara rusine, inainte de a se da hotararea, inainte de a trece ziua ca pleava, inainte de a veni asupra voastra mania aprinsa a lui Yahve, inainte de a veni asupra voastra ziua maniei lui Yahve!“ Este o chemare ca ei sa se smereasca inaintea Domnului. „Cautati-L pe Yahve, voi toti cei blanzi ai tarii“. Vedem aceste doua chemari: natiunii ii este adresat avertismentul cuvenit, dar ramasitei credincioase a iudeilor ii este adresat un apel serios – acestia din urma fiind „cei blanzi ai tarii“. „Cautati-L pe Yahve, voi toti cei blanzi ai tarii, voi care ati implinit judecata Sa! Cautati dreptatea, cautati smerenia! Poate ca veti fi ascunsi in ziua maniei lui Yahve“.

Pe tot parcursul scripturii vedem ca aceasta este partea evreului evlavios. Ei nu asteapta sa fie rapiti la cer asa cum asteptam noi, ci spera sa fie ascunsi pe pamant. Ei nu sunt scosi din scena ca apoi sa fie judecati cei rai si nici nu se vor arata impreuna cu Domnul venind din cer in ziua aceea, ci vor fi ascunsi in ziua maniei Lui. Este exact opusul a ceea ce este randuit pentru crestin, desi ambii vor fi binecuvantati. Cand va veni ziua aceea noi vom veni impreuna cu Acela care aduce acea zi, iar ei, prin indurarea si fidelitatea Lui, vor fi ascunsi in ziua cand va fi judecata lumea. In loc sa mearga in casa Tatalui, ei vor avea camerele lor ascunse pe pamant. Aceasta este ceea ce arata clar Isaia (cap. 26) in relatarea amanuntita cu privire la ziua aceea. „Vino, poporul Meu, intra in camerele tale si inchide-ti usile dupa tine“ (v. Isai1 26.20-21). Dar inainte de zorii acelei zile noi vom intra in locuintele ceresti sau in casa Tatalui. Noi vom fi luati si vom fi acolo inainte ca judecatile sa inceapa. Comparati cu Apocalipsa 4 si 5. Cand va veni ziua aceea, noi. In loc sa fim ascunsi, ne vom arata, in timp ce evreii (bineintele numai cei evlaviosi) nu vor fi vazuti, sau cel putin vor intra in camerele lor pana ce va fi trecut mania. Acea ascunzatoare le este pregatita prin mila lui Dumnezeu. Ceva asemanator vedem in Apocalipsa 12, unde Dumnezeu i-a pregatit femeii in loc in pustie. Este, in esenta, acelasi adevar, fie inainte de venirea zilei, fie la venirea ei. „Ascunde-te pentru putine clipe, pana va trece mania“. Este vorba despre mania lui Dumnezeu care se revarsa asupra natiunilor, dar in special asupra evreilor apostati. Aceasta manie cuprinde ambele aspecte, dar este evident ca ea nu are nimic cu crestinul. El este chemat afara din lume si nu are parte de ceea ce au oamenii pe pamant si este indreptatit sa astepte sperantele ceresti ce se vor implini cand va fi impreuna cu Hristos.

Dar nici evreii credinciosi de la sfarsitul veacului nu vor avea sperantele crestinilor, ci ei se vor putea bucura de implinirea sperantelor lor numai dupa ce vrajmasii vor fi distrusi in urma judecatilor divine, pe perioada carora ei vor fi paziti de Dumnezeu. „Pentru ca, iata, Yahve iese din locul Sau ca sa pedepseasca“. Dar speranta noastra este sa fim luati la locul Domnului inainte ca El sa iasa din acel loc pentru a Se razbuna. Astfel, in toate privintele, pozitia si sperantele crestinilor se deosebesc chiar si de cele ale ramasitei credincioase ale poporului care va ramane pe pamant dupa cei ei vor fi fost luati.

Noi iesim spre a-l intalni pe Mire si speranta noastra este venirea Lui cu pace spre a ne lua. Nici vorba ca sfintii ceresti sa aiba parte de un necaz deosebit sau ca ei sa fie ascunsi. Aceasta va avea loc cu ramasita evlavioasa a evreilor atunci cand Domnul ii va rasplati pe fratii lor dupa carne care se vor fi facut vinovati si pe natiuni. In mod obisnuit, multi confunda sperantele crestinului cu cele ale ramasitei, pe cand o mai buna cunoastere a scripturilor le-ar arata ca ele se deosebesc.

Diferenta esentiala rezulta din faptul ca un crestin nu este un om al lumii, dupa cum nici Hristos nu este din lume, si tocmai de aceea el asteapta sa fie luat de pe pamant. Prin urmare, acest aspect nu numai ca este valabil, sub aspect moral, din momentul in care omul este adus la Dumnezeu, ci este o caracteristica permanenta de la chemarea lui pana la sfarsit. Nu spun ca este numai de la convertirea lui. Convertirea este un eveniment deosebit de important, care se produce in orice suflet nascut din nou, fie el evreu sau dintre natiuni. Este o certitudine inasa, ca la punerea deoparte a credinciosului pentru Hristos, care are loc prin puterea Duhului Sfânt, el este chemat sa abandoneze tot ce este pe pamant pentru Dumnezeu care Se arata in Hristos. Rezultatul acestei chemari a crestinului este ca el va fi luat in cer cu Domnul fara ca lucrurile sau oamenii sa se schimbe. Lumea va continua. Crestinul aude ceea ce lumea nu aude si el vede o glorie care este invizibila pentru omul natural. Daca liderii lumii acesteia ar fi vazut aceasta glorie, atunci ei „nu l-ar fi crucificat pe Domnul gloriei“. Dar noi o vedem. Prin urmare, partea noastra este sa fim chemati, de la cel dintai la cel din urma, si asa va fi cand Hristos va veni sa ne ia. Atunci, dupa cum am remarcat deja, vom fi luati in camerele Lui – nu va fi numai a intra in niste camere de pe pamant, ca evreii in ziua din urma, spre a fi ascunsi pana ce va trece mania. In ziua harului, noi suntem chemati pentru cer, iar ei vor fi ascunsi in camerele lor in timpul maniei lui Yahve. In acel timp ei vor fi pusi deoparte pentru Yahve si apoi El va iesi spre a pedepsi pe locuitorii pamantului, in timp ce, pe tot parcursul perioadei in care Dumnezeu se ocupa cu biserica Lui pe pamant, locuitorii pamantului sunt lasati sa-si urmeze caile lor. Singura marturie catre ei este cea a harului, poate-poate vor auzi si vor crede.

Apoi avem avertismentul cu privire la ceea ce va avea loc in ziua maniei lui Yahve, lucruri care, fara-ndoiala, s-au implinit numai partial si care se vor implini deplin. „Gaza va fi parasita si Ascalonul va fi un pustiu. Asdodul va fi alungat ziua in amiaza mare si Ecronul va fi dezradacinat“. Acestea erau cetati ale filistenilor. „Vai de cei care locuiesc pe malul marii, natiunea cheretitelor! Cuvantul lui Yahve este impotriva voastra, Canaanule, tara a filistenilor! Si te voi nimici incat nu va mai fi nici un locuitor. Si tarmul marii va fi un loc de pasune, cu pesteri pentru pastori si stane pentru oi. Si tarmul va fi al ramasitei casei lui Iuda; ei il vor paste“. Aceasta este clar ca nu s-a implinit complet. „Seara se vor culca in casele Ascalonului; pentru ca Domnul Dumnezeuul lor ii va cerceta si-i va intoarce pe captivii lor“. De fapt, evreii au fost risipiti pentru o perioada si mai lunga de atunci. Captivitatea din zilele lui Nebucadnetar este nimic pe langa risipirea lor pana la marginile pamantului in urma distrugerii Ierusalimului de romani.

„Am auzit insulta Moabului“ – deci nu numai filistenii, cei de la vest, ci si Moabul si altii de la este trebuie sa fie judecati pentru vrajmasia lor plina de mandrie. „Am auzit insulta Moabului si batjocurile fiilor lui Amon, cu care au insultat pe poporul Meu si s-au ridicat cu mandrie impotriva hotarului lor. De aceea, viu sunt Eu, zice Yahve al ostirilor, Dumnezeuul lui Israel, Moabul va fi negresit ca Sodoma si fiii lui Amon ca Gomora, o stapanire a urzicilor si ocne de sare si un pustiu pentru totdeauna. Ramasita poporului Meu ii va prada, si cei ramasi ai natiunii Mele ii vor stapani. Aceasta vor avea ei in schimb pentru mandria lor, pentru ca au batjocorit si s-au inaltat impotriva poporului lui Yahve al ostirilor. Yahve va fi infricosator pentru ei, pentru ca va face pe toti dumnezeii pamantului sa piara de foame; si toate insulele natiunilor se vor inchina inaintea Lui, fiecare din locul unde este“.

Aici nu este vorba despre Fiul lui Dumnezeu, cel care a fost respins, care intoarce sufletele de la traditia aparata cu gelozie de oameni religioși si, prin puterea Duhului, deschide usa harului Tatalui,

aspecte ce caracterizeaza perioada actuala, in care nici Ierusalimul, nici Samaria nu sunt mai sfinte decat Japonia sau Sierra Leone, ci Hristos, prin credinta, desfiinteaza omul cel vechi si carnea si formele dispar in fata puterii Duhului Sfânt venit in urma rascumpararii. In perioada pe care o contempla Tefania nu exista o asemenea desfiintare a pozitiei speciale, de favoare manifestata in mod vizibil, asa cum este in Ioan 4.21-24, cum cunoastem noi acum si cum s-ar cuveni sa cunoasca crestinatatea. Prin urmare nu este pronuntata nici o sentinta de moarte asupra vechilor ceremonii, ci numai, ca in Maleahi 1.11, este o inchinare libera pentru „fiecare din locul unde este“, chiar din insulele natiunilor.

Este evident faptul ca marea schimbare pe pamant care va fi inlaturarea completa a idolatriei asteapta inca executarea judecatii divine. Putem vedea clar ca idolatria continua, cele mai grave forme ale ei fiind chiar in crestinatate deoarece nimic nu este mai rau decat idolatria acolo unde este chemat numele lui Hristos si nu exista caracteristica mai semnificativa in crestinatate decat predominanta romano-catolicismului, care este in esenta idolatru, aceasta pe langa monstruoasa pretentie a Papei de a stapani, care este o desertaciune contrara lui Dumnezeu. Ce altceva este idolatria decat inchinarea la imagini, indiferent sub ce forma, inchinarea la sfinti si la Facioara Maria? Indiferent ce ar gandi cineva cu privire la bisericile orientale, as spune ca idolatria nu este deloc caracteristica protestantismului, ci mai curand este caracteristica incapatanarea si cel mai rau lucru il constituie vointa proprie care se ridica pana la a judeca cuvantul lui Dumnezeu. Acesta este viciul public al protestantismului stricat care tinde spre rationalism. Dar sistemul ritualist este alta radacina a raului, care nu numai ca tinde spre idolatrie, ci chiar este idolatru (v. Galateni 4.9-10). Totusi nu as putea numi protestant acest sistem. Stim cu totii ca o parte insemnata dintre reformatii din aceasta tara si din altele cade in ritualism si se coace spre o revenire la Roma, care va avea loc atunci cand aceasta va conveni ambelor parti.

Dupa ce am vazut judecata divina asupra vecinilor lor, vedem cum judecata se abate si asupra unora dintre cei care, desi sunt departe, au avut relatii cu poporul ales – etiopienii din sudul indepartat si Asiria din nord-est: „Voi, etiopienilor, si voi veti fi ucisii sabiei Mele. Si El Isi va intinde mana impotriva nordului si va nimici Asiria; si va face Ninive o pustietate, un loc al secetei, ca un pustiu“.

Pentru oricine, cu exceptia celor care ii considera pe profeti a fi niste impostori, este evident ca aceasta rostire a lui Tefania trebuie ca a fost inainte de nimicirea cetatii Ninive. Fara-ndoiala, el a trait in timpul domniei lui Iosia. „Si turme se vor culca in mijlocul ei, tot felul de animale; si pelicanul si ariciul vor petrece noaptea pe capetele stalpilor ei. Un glas va canta la ferestre, pustiirea va fi pe praguri, pentru ca El a dezgolit lucrarea de cedru. Aceasta este cetatea care se veselea, care locuia in siguranta, care zicea in inima ei: «Eu, si nici una in afara de mine!» Cum a devenit un pustiu, un culcus pentru fiare! Oricine va trece pe langa ea va fluiera, va face semn cu mana“. Astfel vom vedea ca este o judecata care cuprinde doua categorii: natiuni din vecinatate si natiuni indepartate, pentru a arata caracterul judecatii universale asupra lumii. Este ziua lui Yahve pe pamant.

Tefania 3

Dar urmeaza o amenintare si mai apropiata pentru evreu: „Vai de cea care este razvratita si stricata, de cetatea asupritoare!“ Nu este vorba despre Ninive, ci de Ierusalim. Cel mai solemn cuvânt al lui Dumnezeu este întotdeauna cel adresat poporului Său, cetății Sale și sanctuarului. Judecata trebuie să înceapă de la casa Lui. Se poate ca denaturările să se încheie cu aceasta, dar cu aceasta începe judecata. De aceea, cu acest vai se încheie toate. „N-a ascultat glasul, n-a primit corectarea, nu s-a încrezut în Yahve, nu s-a apropiat de Dumnezeul ei! Capetenii ei în mijlocul ei sunt lei care rănesc; judecătorii ei sunt lupi de seară, care nu lasă nimic pentru dimineață“. Vedem întâi cum au esuat fața de Yahve și apoi fața de toți ceilalți: prin cruzime în asuprire, și au și persistat în aceasta. Nerusinarea în rău odată ce se dedau la rău caracterizează întotdeauna caderea celor care au avut o lumină mai clară dar sau abandonat-o. Nu există nimic mai binecuvântat ca lumina de la Dumnezeu atunci când inima se scaldă în ea și conștiința este mișcată de ea, dar nu este nimic mai grozav decât atunci când aceasta lumină este disprețuită și ajunge să numai o expresie verbală. „Profetii ei sunt deserti [N. tr.) Darby „deserti“, KJV aprox. „usuratici“, Segond „indrazneti“, Diodati ca si Darby.], oameni înșelători“. Ei erau cei care s-ar fi convenit să cunoască mai bine decât oricine gândul lui Dumnezeu. „Preotii ei profanează locul sfânt, încalca legea. Yahve cel drept este în mijlocul ei; El nu face nici o nedreptate. Dimineața de dimineața scoate la lumină judecata Sa; ea nu lipsește; dar cel nedrept nu știe de rusine“. El rămâne credincios, ceea ce este cu atât mai rău când cel nedrept este un israelit și nu unul dintre pagani.

În consecință, urmează ceea ce Yahve va face nu numai păgânilor ci Ierusalimului. „Am nimicit națiuni, turnurile lor sunt pustiite; le-am pustiit strazile, încât nimeni nu trece pe ele. Cetățile lor sunt distruse, încât nu este nici un om, nu este nici un locuitor. Am zis: «Numai teme-te de Mine, primește corectarea»; astfel locuința ei nu va fi nimicită, oricum as pedepsi-o. Dar s-au sculat devreme și și-au stricat toate faptele lor“. Dacă Yahve S-a ridicat devreme pentru a le adresa mesaje și avertismente, ei s-au ridicat devreme pentru a-și face poftele lor rele. Urmează deci sentința: „De aceea, așteptați-Mă, zice Yahve, până în ziua în care Mă voi ridica pentru pradă. Pentru că hotărârea Mea este să adun națiunile, să strang imparatiile, să-Mi vars furia asupra lor, toată mania Mea aprinsă; pentru că tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele“.

Dar ziua judecării celor vii introduce epoca binecuvântării pământului, după cum spune un profet anterior: „anul de îndurare al lui Yahve și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru“ (Isa. 61.2). Cât de ciudat că oameni buni au trecut cu vederea ceea ce cuvântul lui Dumnezeu spune atât de clar! Dar așa este puterea de a orbi a tradiției. „Pentru că atunci voi da popoarelor o buza curată, ca toate să cheme Numele Domnului, să-l slujească într-un gând“. Aceasta nu înseamnă poporul Israel, ci relația lui Yahve cu națiunile. Dar de aici nu rezultă că este o prezicere despre răspândirea creștinismului și limitarea idolatriei în lume. Când s-a răspândit creștinismul nu a avut loc nici o desființare a idolatriei nici aici, nici în alte regiuni de pe glob, și aceasta cu atât mai puțin va putea opri ridicarea sistemelor anti-creștine cu toate uraciunile lor, în timp ce regiuni întinse vor rămâne încă scena pe care se vor desfășura cele mai degradante acte de idolatrie. Scriptura ne spune despre o epocă viitoare, deosebită de cea actuală și înainte de judecata de la tronul cel mare și alb (Apoc. 20), în care îndurarea divină va binecuvânta națiunile pe toată întinderea pământului. Aceasta nu este perioada creștină.

Apoi mai citim: „De dincolo de raurile din Cus Imi vor aduce un dar de mancare cei care se roaga Mie“. Acesti inchinatori care se roaga vor veni de dincolo de raurile lui Cus, adica Nilul si Eufurul, care sunt in jurul lor [N. a.) *Sensul nu este acela spre care inclina Dr. Henderson, ca ar fi un popor la vest de Abisinia, numit Falashas. Isaia (18.1) spune ca o natiune de dincolo de raurile lui Cus (deoarece era un Cus asiatic si un Cus african) va interveni pentru Israel, dar aceasta nu va avea rezultat. Aici Yahve promite ca evreii vor aduce jertfele lor de dincolo de sediile vechilor lor vrajmasi puternici.*] In ziua aceea va fi inlaturata rusinea din trecut a evreilor. Nu numai ca ei vor trece printr-o pocainta profunda si se vor jeli, ci ocară lor va fi inlaturata. Va dispărea orgoliul desert si ei vor fi cei blanzi pe pamant. Este vorba nu despre evanghelie ci despre perioada mesianica, după executarea judecatii de care am vorbit. Este deci imposibil sa introducem aici extinderea creștinatatiei, care nu a desfiintat idolatria, ci, după rasturnarea Imperiului roman, a cazut intr-o apostazie larg raspandita. Prin urmare, pana si adeptii unei interpretari atat de largi sunt nevoiti sa recunoasca faptul ca aceasta profetie s-a implinit numai partial. In nici un caz nu se poate spune ca in creștinatate exista „un singur gand“ in slujba Domnului. Nu inteleg ei ca numai după ce judecata divina se va fi revarsat asupra natiunilor stranse laolalta va aduce Yahve marea schimbare in bine spre gloria Sa? Este vorba despre binecuvantarea imparatiei de pe pamant a Domnului nostru.

Odata cu judecata lui Dumnezeu asupra natiunilor Israel va capata o inima noua si Ierusalimul va fi aparat de glorie. Atunci va avea loc schimbarea fluxului indurării divine, cand se vor implini deplin si pentru totdeauna toate promisiunile. „In ziua aceea nu te vei rusina de toate faptele tale, cu care ai pacatuit impotriva Mea. Pentru ca atunci voi indeparta din mijlocul tau pe cei care se veselesc de mandria ta si nu te vei mai ingamfa datorita muntelui Meu celui sfant“. Fara nici o indoiala, acesta este rodul harului, dar cine vede in aceasta o imagine a stării sub evanghelie nu a inteles bine. Trebuie sa lasam loc pentru diferitele dispensatii ale cuvântului lui Dumnezeu. Este o alta epoca decat veacul cel rau din prezent. „Si voi lasa in mijlocul tau un popor smerit“. Trebuie sa fie integritate morala alaturi de smerenie autentica pentru ca lor sa le fie incredintat tronul. Ei au destinul de a domni: de aceea ei vor cunoaste umilinta nu numai prin imprejurari, ci prin har, prin duhul care ii va pregati pentru maretia viitoare. Iar poporul „smerit si sarac“ isi va „pune increderea in numele lui Yahve. Ramasita lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni“ – pacatele lor au fost atat de notorii pe parcursul lungii si tristei lor pribegii printre natiuni si inselaciunea a marcat in mod special pe evreii in exil: aceasta poate fi caracteristica unui popor calcat in picioare. Cei carora le merge cum vor ei isi pot permite sa fie cinstiti in felul carni, dar in cazul unui popor care a fost urmarit timp de secole spre a fi distrus si a fost obiectul jafului si cruzimii, cum au fost evreii, nu trebuie sa ne miram de necinste. Acolo unde nu este cunoscut harul in Hristos persecutia duce la acest gen de inselaciune prin vorba si la nedreptate sub multe alte forme. Dar se apropie schimbarea care este anuntata aici: „Ramasita lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va gasi in gura lor o limba inselatoare; ci ei vor paste si se vor culca si nimeni nu-i va inspaimanta“. Va fi inlaturat orice factor exterior care in trecut producea teama si chiar inainte de aceasta harul lui Dumnezeu va produce schimbarea lor morala launtrica. Oricum ar fi, nu factorii exteriori vor schimba inima, ci atunci cand mintea si constiinta sunt depravate, imprejurările constituie ocazii pentru desfasurarea in practica a raului din launtru, care se agraveaza astfel. Pe de alta parte, in indurarea Lui, Yahve va face lucrarea launtrica si tot El ii va secera pe vrajmasi. Imprejurările se vor schimba in favoarea lor chiar atunci cand Yahve va face acea lucrare mare in

launtrul lor. Aceasta este ceea ce Domnul Isus numeste „innoirea“ (sau regenerarea – Matei 19.28), cand cele douasprezece semintii ale lui Israel vor judeca si vor fi binecuvantate cu o glorie mai mult decat imparateasca sub Fiul omului. Deoarece trebuie sa retinem ca „regenerarea“ nu inseamna ceea ce se presupune in mod obisnuit, adica o schimbare subiectiva sau o fire noua capatata prin nasterea din nou, ci o pozitie binecuvantata in care suntem adusi acum prin puterea divina a lui Hristos sau in care vom fi in final in mod public atunci cand El va veni in glorie. Sigur ca acum numai credinta cunoaste aceasta, dar aceasta este nu atat de mult lucrarea Duhului, ci mai curand pozitia pe care o capatam in virtutea mortii Lui.

De aceea citim ca suntem mantuiti prin spalarea regenerarii (Tit 3, cpmparati cu 1 Petru 3). Nu numai ca suntem nascuti din nou, ci am abandonat ceea ce este vechi si suntem acum o creatie noua. Sigur ca aceasta presupune nasterea din nou, deoarece altfel este doar o forma goala. Acestea doua sunt confundate in scrierile ecleziastice si deseori si in slujbele de botez vedem aceeasi greseala pe care au introdus-o mai intai parintii bisericii. Ei confundau intotdeauna nasterea din nou cu regenerarea. Si putini protestanti au scapat de aceasta eroare. Dar ecleziastici post-apostolici au introdus aceasta eroare. Regenerarea este mai mult decat nasterea din nou, ea presupunand trecerea intr-o noua ordine a lucrurilor sub Hristos, ordine al carei semn este botezul. Prin urmare, trebuie sa spun ca toti sfintii au fost nascuti din nou de la inceput, dar nici unul (in singurul sens adevarat al cuvintului) nu a fost „regenerat“ pana la moartea si invierea lui Hristos, cand a fost instituit botezul crestin pentru a ilustra acest adevar. Astfel, consider ca este deosebit de important. Desi pot fi botezati multi care nu au fost nascuti din nou, oricine este regenerat trebuie sa fi fost anterior nascut din nou. Teologii, asemenea parintilor bisericii, sustin ca oricine este botezat este nascut din nou , folosind cele doua expresii ca interschimbabile. Daca un om este botezat, atunci, potrivit sistemului lor, el este regenerat sau nascut din nou. Ar parea sa fie adevarat ca apa regenerarii din Tit 3 se refera la botez, dar atunci, dupa cum consider eu, limbajul din acest pasaj arata ca introducerea intr-o ordine noua a lucrurilor in Hristos este insotita de o fire noua sau o viata noua, adica, pe scurt, ca aceasta creatie noua presupune viata cea noua si ca ambele sunt legate una de cealalta. „Dar, cand s-a aratat bunatatea si dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mantuitorul nostru, El ne-a mantuit, nu pentru fapte, implinite in dreptate, pe care le-am facut noi, ci dupa propria Sa indurare“. Nu este vorba numai de omul care este mort in pacate si se recunoaste a fi astfel, ci „ne-a mantuit prin spalarea regenerarii“. Nu trebuie sa neutralizam mantuirea, nici sa-i scadem importanta. Ar fi periculos ca, atunci cand este vorba despre crestin, sa luam mantuirea ca fiind numai in sensul de salvare de ceva exterior.

Cred ca marea greseala predominanta in prezent este aceea de a face „mantuirea“ un cuvint mult prea ieftin si obisnuit. Multi crestini evanghelici spun ca atunci cand un om este convertit este mantuit, desi probabil aceasta este o afirmatie prematura. Daca este cu adevarat convertit, atunci el va fi mantuit, dar este nejustificat sa spui ca orice persoana convertita este si mantuita deoarece se poate ca acea persoana sa mai aiba inca indoieli si temeri, fie fiind mai mult sau mai putin sub lege, fie in constiinta. Mantuirea il elibereaza pe cineva de orice sentiment ca ar fi condamnat si il plaseaza acea persoana inaintea lui Dumnezeu avand constiinta eliberarii prin Hristos, nu numai inaintea lui Dumnezeu avand o dorinta sincera de a duce o viata evlavioasa. Un suflet este convertit numai daca i-a fost adusa constiinta inaintea lui Dumnezeu, dar se poate ca asa sa se simta mult

mai nenorocit si sa fie disperat. Spune oare Scriptura ca un asemenea om este mantuit? Sigur ca nu. Cel care este mantuit ca in Tit este cineva care a fost indreptatit prin credinta si are pace cu Dumnezeu. De aceea pare sa fie de folos diferenta dintre ceea ce unii numesc a fi in siguranta si a fi mantuit. Nu ca aceia care sunt in siguranta se poate sa fie pierduti, dar cei mantuiti se poate sa nu fi fost eliberati de toate dificultatile si sufletul lor poate sa nu aiba odihna credintei. Ei nu sunt in siguranta, ci numai mantuiti. Dar este clar ca nu este posibil ca unul care a fost convertit sa fie pierdut deoarece viata pe care a capatat-o este eterna. Se poate intampla ca unul care este iluminat si chiar partas Duhului Sfânt sa fie totusi pierdut. O asemenea afirmatie s-ar putea sa fie surprinzatoare pentru unii, dar aceasta este ceea ce ne spune clar Evrei 6 si nici un credincios nu trebuie sa se teama catusi de putin sa stea inaintea cuvântului lui Dumnezeu. A afirma aceasta inseamna numai a repeta ceea ce spune scriptura: daca ii putem ajuta pe unii sa inteleaga, aceasta este alta chestiune. Indiferent cat de clar si de sigur ar fi adevarul, cu unii se poate sa nu reusim. Este destul de usor sa prezentam scriptura si aceasta ar trebui sa fie suficient.

De aceea este o greseala sa consideri ca fiind mantuita vreo persoana care nu are o relatie fericita cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus. Astfel, de exemplu, Corneliu, in mod evident, inainte ca Petru sa fi venit la el, era convertit si nu numai un om care se auto-indreptatea, dar este evident ca el nu a fost mantuit pana ce Petru nu i-a predicat cuvântul si el si casa lui au primit evanghelia lui Dumnezeu. Nu in acel moment au ajuns ei sa fie nascuti din nou, ci atunci au primit Duhul lui Dumnezeu si atunci cine mai putea opri apa? Ei erau mantuiti. Asa consider eu ca stau lucrurile. Nu este vorba de o diferenta intre convertire si nastere din nou, cuvinte care prezinta doar aspecte diferite ale aceleiasi realitati. Nasterea din nou este ceea ce are loc in om, pe cand convertirea este intoarcerea la Dumnezeu. Dar sufletul nascut din nou este convertit si sufletul convertit este nascut din nou. Asemenea deosebiri pot fi destul de adevarate, dar se cere sa fie tratate cu mult mai multa atentie decat sunt tratate de obicei deoarece aceia care le-ar putea trata asa cum se cuvine cu greu ar gandi ca merita efortul. Cum aceste diferente nu prezinta o valoare practica pentru suflet sau inaintea Domnului si nu dau un sens deosebit cuvântului lui Dumnezeu, mai bine evitam sa ne ocupam cu ele. A insista asupra lor mi se pare ca ar inseamna a trata sufletele in mod usuratic. S-ar cuveni chiar sa ne cerem scuze pentru a fi spus prea multe pe aceasta tema, asupra careia ii avertizez pe toti, in special pe cei tineri care se bucura de adevar, pentru ca sa nu se preocupe cu nuante de deosebire care nu sunt deloc semnificative. Cuvântul produce convertirea in orice suflet care il primeste sau putem spune ca are loc intoarcerea la Dumnezeu si pentru ca aceasta sa fie reala trebuie sa fie viata adevarata, nu numai un efort al firii. Si daca este viata, atunci acea persoana se intoarce la Dumnezeu. Numai daca viata este slaba se poate intampla ca intoarcerea la Dumnezeu sa nu se manifeste. Nu putem afirma ca exista viata daca nu se manifesta intoarcerea la Dumnezeu. Putem spera ca viata si convertirea sunt prezente, dar trebuie sa simtim ca este ceva profund in neregula daca exista ceva indoielnic cu privire la un suflet. Este periculos sa fim prea optimisti sau sa nutrim sperante neintemeiate atunci cand nu este nimic care sa inlature indoielile. Nesiguranta in aceasta privinta este o stare nefericita, dar cea mai slaba miscare spre Dumnezeu nu trebuie sa fie oprita. Este bine sa te ingrijesti de un suflet care se afla intr-o asemenea stare, sa indemni si sa avertizezi pentru a-l ajuta sa depaseasca dificultatile.

As mai adauga o remarca in legatura cu „convertirea“ si anume ca scriptura foloseste acest termen nu numai in legatura cu prima intoarcere la Dumnezeu ci si pentru o noua intoarcere spre El a cuiva care s-a departat. Aceasta este de fapt principala deosebire dintre convertire si nasterea din nou deoarece nasterea din nou are loc o singura data pe cand convertirea se poate repeta. Cu toate ca acest cuvint are si alte intrebuintari in limba noastra, fapt este ca scriptura foloseste cuvintul atat pentru intoarcerea la Dumnezeu cat si pentru intoarcerea din nou spre El a cuiva care s-a departat de El. Adica ea cuprinde nu numai ceea ce noi numim restaurarea sufletului, cum si Petru, dupa prima sa convertire a fost convertit (Luca 22). Aici restaurarea poate fi o parafrizare reusita, dar adevaratul sens al cuvintului este acela de convertire. Cu toate acestea, in frazeologia moderna, mai ales in mediul calvinist, este considerata a fi numai lucrarea de la inceput. Dar nu este bine asa. Aceia care considera ca nasterea din nou este tot una cu mantuirea ajung la o folosire nepotrivita a limbajului scripturii daca nu chiar la o invatatura rea. Orice eroare are efecte de acest fel: te pune impotriva scripturii. Si aceasta nu trebuie considerat a fi ceva neinsemnat. Desi nu trebuie niciodata sa fortam pe cineva, nu trebuie sa avem nici cea mai mica indoiala ca nasterea din nou nu este acelasi lucru ca mantuirea si ca aceasta deosebire este importanta. Daca identifici nasterea din nou cu mantuirea atunci poti ajunge sa gandesti ca atunci cand se spunea despre Corneliu ca era un om evlavios si care se ruga si dadea milostenie, el era, de fapt, numai un om al formelor. Dar Dumnezeu tinea cont de ceea ce facea el. Sigur ca el era un om desosebit intre cei dintre natiuni si nu am nici o indoiala ca a fost o alegere inteleapta ca el sa fie primul dintre natiuni caruia sa ii fie vestita evanghelia. Eu nu am nici cea mai mica dificultate deoarece acelasi principiu se aplica la orice sfant din Vechiul Testament. Aici particularitatea este aceea ca un om evlavios dintre natiuni devine crestin si primeste ceea ce numim mantuire nu cand a fost nascut din nou sau convertit, ceea ce se poate sa fi avut loc cu mult timp inainte, ci odata ce aude evanghelia.

Dupa aceea cele doua fenomene au avut loc concomitent. Dar este uneori important s ne amintim acest fapt deoarece, se poate sa aiba loc nu numai convertirea si nasterea din nou ci si mantuirea odata cu aceasta, desi cred ca niciodata exact in aceeasi clipa. Ma indoiesc ca vreodata de la inceputul lumii vreun suflet a cunoscut exact in aceeasi secunda si convertirea si mantuirea. Si admir intelepciunea lui Dumnezeu ca nu este asa deoarece, daca ar fi asa, atunci ar fi vatamator pentru suflet ca acesta sa nu-si simta nici o clipa vinovatia si toate felurile de pacate, ci sa ajunga imediat intr-o pace desavarsita cu Dumnezeu fara nici o perioada de timp in care sa treaca prin cel mai necesar exercitiu moral. Consider ca o asemenea tranzitie instantanee ar fi o adevarata pierdere si nu un castig. Este adevarat ca sufletul capata viata imediat ce il primeste pe Domnul Isus si, tot asa, capata iertarea imediat ce se pleaca sub evanghelie. Dar se cuvine sa lasam fiecare lucru la locul cuvenit fara sa ne grabim sa alcatuim un sistem care nu este in acord nici cu scriptura, nici cu experienta.

Cele mai multe epistole ne vorbesc despre mantuire ca despre ceva viitor. Dar aici am vorbit despre mantuire ca fiind un fapt implinit, cum este prezentata in Epistola catre efeseni si in epistolele pastorale. Dar cei doisprezece care au constituit primul nucleu al bisericii de la Efes este clar ca fusesera convertiti si ca au fost intr-o stare de tranzitie pana sa primeasca darul Duhului Sfant in numele Domnului Isus. ei erau ucenici care se strangeau laolalta fara a cunoaste alta marturie decat cea a botezului lui Ioan. Nu erau ei oare convertiti? Erau tot atat de intorsi la Dumnezeu pe cat era

Botezatorul si convertirea lor era reala, dar, cu toate acestea, ei nu primisera inca Duhul Sfânt. Acesta este u caz clar si a fost cu multi ani dupa Cincizecime.

Cuvantul „mantuire“ mai are si alt sens in Timotei, si anume unul providential. „Mantuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credinciosilor“ (1 Tim. 4.10). Pentru Timotei si Tit adevarul mantuirii avea deja efecte si acest subiect este privit din acelasi punct de vedere. Dar este gresit sa gandim in felul obisnuit oamenilor. Deoarece este scris „El ne-a mantuit“ ei presupun ca imediat ce am crezut am si ajuns sa avem toate binecuvantarile. Nu stiu ca scriptura sa spuna vreodata asa ceva. Daca vorbesc fara scriptura, atunci ei nu au dreptul sa spuna intr-un mod atat de categoric ca „El ne-a mantuit“, deoarece aceasta nu se spune cand am fost atrasi prima data fiind cu sufletul zdrobit si cand am fost convertiti cu adevarat, ci este atunci cand ne-am supus dreptatii lui Dumnezeu si am primit cuvantul adevarului, evanghelia mantuirii noastre.

„Domnul adauga in fiecare zi la adunare pe cei care urmau sa fie mantuiti [*N. tr) Asa este in Darby si KJV; Segond si Diodati: „care erau mantuiti“, aproximativ la fel si NIV si NASB*]. Aceasta este, fara-ndoiala, p expresie deosebita, care spune despre cei dintre iudei care erau destinati sa fie mantuiti, iudeii ca popor fiind pe cale sa fie judecati si sa fie inchisi, cum sunt si in prezent. Cei care vor fi mantuiti sunt ramasita credincioasa, iar ei sunt in prezent adaugati la biserica in loc sa fie lasati in vechea lor pozitie de evrei. Trebuie sa ne amintim ca erau multi frati, nu numai o suta douazeci, ci multi altii din Ierusalim. Aflam despre cinci sute care L-au vazut odata pe Domnul, toti in acelasi timp, care trebuie sa fi venit la Ierusalim pentru sarbatoarea Cincizecimii. Se poate sa fi fost mai multi. Fara-ndoiala toti faceau parte din adunarea peste care a coborat la inceput Duhul Sfânt. Apoi au fost trei mii de suflete care s-au convertit si a fost adaugate la cele de mai inainte si au constituit adunarea in ziua Cincizecimii. Dar aici mantuirea este prin spalarea regenerarii. „El ne-a mantuit prin spalarea regenerarii“. Nu este o expresie a unui om, ci a lui Dumnezeu, iar botezul este semnul pentru aceasta schimbare a pozitiei.

Dar, alaturi de „spalarea regenerarii“, mai este si „innoirea prin Duhul Sfânt“. Consider ca spalarea regenerarii reprezinta introducerea noastra in pozitia cea noua, care ne este acordata in Hristos, iar innoirea prin Duhul Sfânt este lucrarea puternica a Duhului in launtrul nostru, care ne face sa fim potriviti cu acea pozitie. Aceasta insoteste acea unire, dar nu cred ca acesta este aspectul urmarit aici. Regenerarea este deci noua ordine a lucrurilor in Hristos cel inviat, care face toate lucrurile noi. Fiind crestini, noi avem aceasta pozitie noua in Hristos. Asa spune Romani 8.1: „nu este nici o condamnare pentru cei in Hristos Isus“. Aceasta este pozitia, dar, bineinteles, mai este si o realitate launtrica a celor care au aceasta pozitie. Faptul ca este o pozitie, deci ceva obiectiv, nu inlatura o schimbare subiectiva: ramane totusi o pozitie. Crestinul nu mai este in Adam: el este (adica nu este doar vorba ca va fi odata) in Hristos Isus. Alaturi de aceasta el a primit si o viata adevarata. Despre aceasta spune versetul 2, care corespunde innoirii prin Duhul Sfânt. „Pentru ca legea Duhului de viata in Hristos Isus m-a eliberat de legea pacatului si a mortii“.

Astfel, este lucrarea Duhului si nu numai ca aceasta lucrare este autentica intr-o fire noua, ci lucrarea launtrica a Duhului este in acord cu pozitia noastra noua. De aceea despre lucrarea de innoire prin Duhul Sfânt este scris: „L-a turnat din belsug peste noi, prin Isus Hristos, Mantuitorul nostru“ (Tit 3.6). Aceasta este pozitia deplina si viata crestinului in puterea Duhului Sfânt.

Astfel, in acest text sunt trei lucruri. In primul rand este afirmata clar mantuirea; in al doilea rand este pozitia capatata prin spalarea regenerarii si; in al treilea rand, este firea cea noua si puerea crestinului prin Duhul Sfant. Mantuirea o avem prin harul lui Dumnezeu. Urmeaza apoi ceea ce ne aseaza in pozitia cea noua si da o marturie exterioara despre aceasta pozitie, iar, in ultimul rand, este puterea cea noua a Duhului, manifestata in firea cea noua, aceasta insotind pozitia crestinului. Consider ca este prezentat rezultatul general si apoi mijloacele prin care s-a ajuns la acest rezultat. Cel mai important fapt este ca El ne-a mantuit si aceasta aduce bucurie din belsug. In Ioan 10, in schimb, este „viata din belsug“, adica viata in puterea deplina a invierii. Aici se spune ca Duhul Sfant este turnat din belsug. Principala invatatura la Ioan este viata in Hristos, iar aici este plinatatea puterii Duhului in legatura cu lucrarea de regenerare. Cred ca expresia „spalarea regenerarii“ face si aluzie la botez (sunt de acord cu A.V. in sensul ca sensul este acela de „spalare“, nu de lavoar, cum s-au pripit sa spuna unii critici), deoarece cred ca aceasta este ceea ce ilustreaza botezul. Botezul nu numai ca ilustreaza moartea lui Hristos si ca eu am murit impreuna cu El, ci, dupa cum vedem aici, tinteste spre pozitia cea noua. Nu este numai moarte, ci mai mult decat atat si nu este vorba de moarte in pacate, ci de a fi mort fata de pacat impreuna cu Hristos. A gandi ca este numai moarte reprezinta inca un exemplu de situatie in care omul isi insuseste o parte si socoteste ca acea parte este intregul.

Ceea ce confirma aceasta este modul in care priveste lucrurile Petru. El spune „aceasta imagine, botezul, va salveaza si acum“ (v. 1 Petru 3.21). Nu este vorba numai despre ceea ce crestinismul spune despre intreaga omenire, ci este semnul lucrarii lui Hristos in har, lucrare care este implinita deplin in ceea ce priveste sufletul – mantuirea sufletului. Noi nu avem inca mantuirea trupului, dar avem ceea ce este mult mai important decat orice ar putea fi trupul daca sufletul nu ar fi mantuit. Prin urmare, nu este numai un act de spalare pentru a inlatura murdaria carniei. Dupa cum ni se spune, este cererea unei constiinte bune prin invierea lui Isus Hristos. Expresia folosita este complicata si de obisnuinta noastra de a citi cum este in A.V. [*N. tr.) K.J.V. „raspunsul unei constiinte bune catre Dumnezeu“; Darby: „cererea inaintea lui Dumnezeu a unei constiinte bune“; Segond: „angajamentul inaintea lui Dumnezeu a unei constiinte bune“; Diodati ca si Darby; NASB tot ca Darby; NIV aproximativ ca si Segond.*], aceasta aducand dificultati suplimentare. Consideram ca mai bine ar fi fost mai curand cererea decat raspunsul. Este ceea ce cere o constiinta buna. Atunci cand Dumnezeu se ocupa de constiinta aducand mantuirea ei, omul nu se poate multumi cu mai putin decat a fi primit in Hristos. Este intr-adevar „cererea unei constiinte bune inaintea lui Dumnezeu“. Cel mantuit vrea sa fie asemenea lui Hristos, sa fie eliberat de eul sau, sa fie eliberat si de pacat dupa cum a fost salvat de la condamnare. Acesta este adevaratul sens sensul expresiei „cererea inaintea lui Dumnezeu a unei constiinte bune, prin invierea lui Isus Hristos“. Consider ca invierea este atat in legatura cu mantuirea cat si cu cererea. Cu acestea trebuie sa incheiem lunga digresiune, retinand unde ne-a adus „regenerarea“. Stim ca in Hristos, iar Israel se va bucura in mod vizibil de aceasta cand se vor implini profetiile.

Profetia se incheie cu o chemare la bucurie. Fiica Sionului este indemnata sa strige de bucurie: „Salta de bucurie, fiica a Sionului! Striga de veselie, Israele!“ Aceasta confirma ceea ce am spus deja, faptul ca este o binecuvantare generala viitoare si nu o binecuvantare speciala. Aflam apoi de o pozitie speciala a lui Iuda, adus din captivitate si supus la o incercare la care Israel nu a fost supus,

dupa care este prezentat Mesia. Dar Tefania nu spune despre aceasta, ci de la el aflam numai ca Mesia va veni si va aduce gloria Sa in calitate de Yahve, totul dintr-o data. De fapt nici nu este numit Mesia, ci este folosita expresia „imparatul lui Israel, Yahve“. Versetele 15-17 explica de ce sa se bucure astfel. „Yahve a indepartat judecatile tale, a alungat pe vrajmasul tau. Imparatul lui Israel, Yahve, este in mijlocul tau: nu vei mai vedea raul! In ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme! Sionului: Sa nu-ti slabeasca mainile! Yahve Dumnezeul tau este in mijlocul tau ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie: va tacea in dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cantare de bucurie“. Ce ar mai lipsi? In Biblie nu gasim o descriere mai frumoasa a satisfactiei Sale dupa ce, in indurarea Lui, a facut totul pentru poporul pe care il iubeste. Dar versetul 18 implica noaptea intunecata si rece a opresiunii. Dumnezeu nu ascunde faptul ca pana la eliberare va fi pustiire si sub aspectul adunarilor solemne (de sarbatoare) ca si in alte privinte. „Voi strange pe cei care se intristeaza pentru adunarile de sarbatoare, care erau din tine: dispretul era o povara asupra lor“. Acum El Se prezinta pentru ridicarea lor din tarana si pentru a-i dobori pe vrajmasii lor. „Iata, in timpul acela voi lucra impotriva tuturor acelora care te intristeaza; si voi salva pe cea schioapa si voi aduna pe cea alungata; si le voi face o lauda si un nume in toate tarile unde au fost facute de rusine. La timpul acela va voi aduce inapoi, da, la timpul cand va voi strange; pentru ca va voi face un nume si o lauda printre toate popoarele pamantului, cand voi aduce inapoi pe captivii vostri, inaintea ochilor vostri, zice Yahve“. O promisiune cum nu se poate alta mai plina de indurare! Yahve Isi va aminti de toate durerile si, cand va intoarce captivitatea lor, lucru care se va desfasura inaintea ochilor tuturor oamenilor, ii va face pe evrei sa fie un nume laudat in toate tarile pamantului si de toate limbile.

clickbible.org